

**УИЛЪЯМ
ШЕКСПИР**

ILOISET

WINDSORIN

ROUVAT

Уильям Шекспир
Поисет Виндсорин роваг

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25450468

Поисет Виндсорин роваг:

Содержание

ENSIMMÄINEN NäYTÖS	4
Ensimmäinen kohta	4
Toinen kohta	17
Kolmas kohta	18
Neljäs kohta	23
TOINEN NäYTÖS	30
Ensimmäinen kohta	30
Конец ознакомительного фрагмента.	36

William Shakespeare

Iloiset Windsorin rouvat

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus

Windsor. Paason talon edusta.

(Rauhatuomari Höllönen, Laihanen ja pastori Hugh Evans tulevat.)

HÖLLÖNEN. Ei, pastori Hugh, minua ette saa taipumaan, – tästä tulee tähtikamari-asia;¹ vaikka olisi hän kaksikymmentä kertaa sir John Falstaff, niin tietäköön, etten ole mikään narri minä, Robert Höllönen, *esquire*.

LAIHANEN. Glosterin kreivikunnan rauhatuomari ja coram.²

¹ *Tähtikamari*. Kuuluisa tuomioistuin Westminsterissä, joka sai nimensä siitä, että se piti kokouksiaan kulta-tähdillä koristetussa salissa.

² *Coram*. Laihanen, joka tahtoo mainita kaikki Höllösen arvonimet, luulee niihin kuuluvan myöskin latinaisen "coram" sanan, joka sisältyi siihen kaavaan, millä rauhatuomari vahvisti todistajain lausunnot: jurat coram me, Roberto Shalloto, armigero. – Custalorum on lyhennys sanasta custos ratulorum = asiakirjain vartija. L., joka ei lyhennystä ymmärrä, lisää vielä ratolorum.

HÖLLÖNEN. Niin, serkku Laihanen, ja custalorum.

LAIHANEN. Niin, ja ratolorum lisäksi; ja syntyään aatelismies, ja kirjoittaa nimensä perään armigero; joka reverssiin, vulmahtiin, kuittiin ja velkaseteliin armigero.

HÖLLÖNEN. Niin kyllä, niin teemmekin, ja olemme aina niin tehneet viimeiset kolmisensataa vuotta.

LAIHANEN. Kaikki ennen häntä, etenevää polvea, ovat niin tehneet; ja kaikki hänen jälkeensä tulevat, takenevaa polvea, tekevät kai samaten; he voivat panna puoli tusinaa eläviä virkapukunsa kilpeen.

HÖLLÖNEN. Se on vanha virkapuku.

EVANS. Ne elävä sopi hyväst vanha virkapukku, ne käyvä siin hyväst; se eläv se o ihmise perä, ja se merkitte rakkautt.

HÖLLÖNEN. Ei ne ole sellaisia pikkukoukoja, vaan vanhoja karhuja.

EVANS. Se on just yks ja sama asi, mnuun heiko ymmärrykse mukka. Jos sir John Falstaff on ittes teit vastan sopimattomast käyttän, niin ole mnää kirkonmies ja teen mielelläs sen ku voin, ett vaa saisin soppu ja ystävytt teijä välill aika.

HÖLLÖNEN. Se on menevä suureen raatiin, – se on kapinaa.

EVANS. Ei oi soveliast ett suur raati kuulee kapinast puhuttava; ei kapinas ol jumalanpelkko, ja suur raati, näettäkö, tahdoisis kuull jumalanpelvost eik kapinast; ottakka siit vaari.

HÖLLÖNEN. Haa! kautta henkeni, jos olisin vielä nuori, niin tekisi miekkani siitä lopun.

EVANS. Paremp on ett hyvä ystävä ova se miekk ja tekevä

siit lopu. Ja olisis mull toinenki keppone mielesän, joka kukaties saisis aikka hyviki funterinkei. Tosa on Anna Paaso, Yrjö Paason fliikk, joka on korja piikus.

LAIHANEN. Miss Anna Paaso? Tuo ruskeatukkako, joka puhuu kimeästi kuin rouvasihminen.

EVANS. Akuraatist sama fliikk; paremppa ett te voisia mailmas toivo; ja seittemänsata puntta kultta ja hopja saa hän faariltas, kun se kuole – Jumal sil antakko riemulisen ylösnousemukse! – ku hän saa seittemäntoist ikävuott niskoilles. Olisis hyvä asi, jos me jätäisis pois kaikk nämä lorularu ja laitetais naimissi herr Aapraham ja miss Anna Paaso.

LAIHANEN. Onko hänen vaarinsa hänelle testamentannut seitsemänsataa punttaa?

EVANS. On oikke, ja häne pappas haali hänel kokko viel paremppi rovoi.

LAIHANEN. Minä tunnen tuon nuoren neitsyen; hänellä on hyvät lahjat.

EVANS. Seittemänsata puntta ja kaikk mahdollisuude, ova ne mar hyvi lahjoi.

HÖLLÖNEN. No, mutta käydäänpäs katsomassa sitä kunnan herra Paasoa. Onko Falstaff siellä?

EVANS. Puhuisinko teil valeit? Mnää ylönkato valehtelijoi, niinku mnää ylönkato simmost, ku o petoline, tai niinku mnää ylönkato simmost, ku ei puhu tott. Ritar sir John on siel sisäl; vaa mnää pyydä, ottakka onkke hyväntahtone neuvo. Mnää kolkuta herr Paason ovell. (Kolkuttaa.) Halloo, halloo! Jumal siunakko

tätä huonett!

PAASO (sisältä). Kuka siellä?

EVANS. Tääl o Jumala siunaus ja teijä ystvän, ja rauhatuomar Höllöne; ja sitt o tääl viel nuor herr Laihane, joka mahdolliset viel sano pali muutaki, jos kaik käy teijä toivomukse mukka.

(Paaso tulee.)

PAASO. Hauska nähdä teidän arvoisuutenne terveinä. Kiitoksia metsänriistasta, herra Höllönen.

HÖLLÖNEN. Hauska nähdä teidät, herra Paaso; hyväksi olkoon hyvälle sydämmellenne! Olisihan riista voinut olla parempaakin, se oli huonosti ammuttu. – Kuinka voi hyvä rouva Paaso? – Ja olen teille aina koko sydämmestäni kiitollinen, hehheh, koko sydämmestäni.

PAASO. Kiitän, herraseni.

HÖLLÖNEN. Kiitän, herraseni; niin, totta totisesti.

PAASO. Hauska nähdä teitäkin, herra Laihanen.

LAIHANEN. Kuinka voi hallava susikoiranne? Olen kuullut, että se Cotsallissa³ joutui tappiolle.

PAASO. Selville ei sitä asiaa saatu.

LAIHANEN. Ette vain tahdo tunnustaa, ette vainkaan.

HÖLLÖNEN. Ei tahdo, niin. – Vahinko teille, vahinko. – Se on hyvä koira.

PAASO. Rakki vain.

HÖLLÖNEN. Hyvä koira, ja kaunis koira; voiko parempaa

³ *Cotsall*. Näin tavallisesti äännettiin Cotswold, joka oli ylänköseutu Gloucestershiressä, missä pidettiin suuria kilpa-ajaja.

sanoa? Se on hyvä ja se on kaunis. – Onko sir John Falstaff täällä?

PAASO. On, tuolla sisällä; soisin voivani tehdä välinne hyväksi.

EVANS. Te puhutt niin ku kristityn tule ja sopi.

HÖLLÖNEN. Hän on minua loukannut, herra Paaso.

PAASO. Hän sen tavallaan tunnustaakin.

HÖLLÖNEN. Tunnustus ei ole kunnostus; eikö totta, herra Paaso? Hän on minua loukannut; toden totta, loukannut; – sanalla sanoen, loukannut; – uskokaa pois: – Robert Höllönen, esquire, sen sanoo: hän on minua loukannut.

PAASO. Tuossa tulee sir John.

(Sir John Falstaff, Bardolph, Nym ja Pistooli tulevat.)

FALSTAFF. No, herra Höllönen, te aiotte syyttää minua kuninkaissa?

HÖLLÖNEN. Ritari, te olette piessyt väkeäni, kaatanut riistaani ja murtaanut metsästysmajaani.

FALSTAFF. Mutta metsänvartijanne tytärtä en kai suudellut?

HÖLLÖNEN. Ei mitään verukkeita! Tuosta on vastattava.

FALSTAFF. Tahdon vastata heti: – minä olen kaiken tuon tehnyt. – Nyt se on vastattu.

HÖLLÖNEN. Se on menevä salaiseen neuvoskuntaan.

FALSTAFF. Parasta onkin teille, että sitä salassa käsitellään. Teille vain nauretaan.

EVANS. Hyvä sana, sir John; *pauca verba*.

FALSTAFF. Pauka, pauka, värppirulla. – Laihanen, löin

päähänne läven; eihän se maksa märkääkään?

LAIHANEN. Märkä päässäni puhuu teitä vastaan, ja noita pitkäkyntisiä veijareitanne, Bardolphia, Nymiä ja Pistoolia vastaan. He raastoivat minut kapakkaan, juottivat minut humalaan ja tyhjensivät sitten taskuni.

BARDOLPH. Senkin juustonkuori!

LAIHANEN. Olkoon vain!

PISTOOLI. Mitä, Mephistophilus?

LAIHANEN. Olkoon vain!

NYM. Suu poikki, sanon minä! *pauca, pauca*, suu poikki! se on minun humöörini.

LAIHANEN. Missä on Simppeli, passarini? Tiedättekö, lanko?

EVANS. Mnää pyydä, hilja! Funteeratast ny stää asja. Täsä on kolm välittäjä täs asjas, mnuun ymmärrykse mukka: täsä o herra Paaso, *fidelicet* herra Paaso; ja täsä ole mnää ite, *fidelicet* mnää ite; ja kolmanes on, lopuks ja viimetteks, Sukknaoha isänt.

PAASO. Me kolme kuulustamme heitä ja teemme asian selväksi.

EVANS. Hyvä on. Mnää tee siit ulosvedo mnuun plakkarkirjahan, ja sitt me käym kiin asjaha kaikel mahdollitel tunnolisuudel.

FALSTAFF. Pistooli!

PISTOOLI. Kuulee korvin.

EVANS. Piru muorines! Mitä puheta voi se o: "kuule korvin"? Äh, se ei ol muut ku työtekemist.

FALSTAFF. Pistooli, tyhjensitkö sinä herra Laihasen taskun?

LAIHANEN. Sen hän teki, kautta näiden hansikkain, tai en koskaan enää tahdo suureen tupaani sisään mennä; seitsemän killinkiä kuuden pennin rahoina ja kaksi Edwardin pelimarkkaa, joista maksoin kaksi killinkiä ja kaksi penniä kappaleesta Myllärin Jukalle, kautta näiden hansikkain!

FALSTAFF. Onko oikein, Pistooli?

EVANS. Ei, se o väärin, jos se on plakkarvarkautt.

PISTOOLI.

Häh, vuorikollo! – Sir John, herrani,

Ma vaadin taisteluun tuon tinamiekan. —

Sun kieltosana kurkkuusi Kieltosana! —

Sa sakka, vaahto, sinä valehtelet!

LAIHANEN. Kautta näiden hansikkain, sitten se oli tuo tuossa.

NYM. Kuulkaa neuvoa ja älkää häiritkö hyvää humööriä. Minä sanon: satimeen menette, jos aiotte hirteishumööriänne minuun purkaa; se on sen asian valtti.

LAIHANEN. Kautta tämän hatun, sitten se oli tuo punanaama tuossa; sillä vaikka en voi muistaa mitä tein, kun olitte minut humalaan juottaneet, niin en minä sentään ole vallan kokonaan aasi.

FALSTAFF. Mitä sanot siihen, sinä punapoika John?

BARDOLPH. Niin, mitä minuun tulee, niin sanon, että tuo herra on juonut kaikki viisi vaistoaan.

EVANS. Viis aistias, te kai meinasin sanno. Hyi, sit

tietämättömyytt!

BARDOLPH. Ja kun hän oli puhutellut herra Puteliusta, oli hän, niinkuin sanotaan, pankrotti mies, ja hänen ajatusmeininkinsä karkasi pois kakkuloistaan.

LAIHANEN. Niin, latinaa te silloinkin puhuitte, vaan sama se; tämän kepposen jälkeen en eläissäni enää koskaan juo itseäni juovuksiin, paitse kunniallisessa, sivistyneessä ja jumalisessa seurassa. Jos juopua pitää, niin juovun semmoisten parissa, jotka Jumalaa pelkäävät, enkä tuollaisten juoppotrankkien seurassa.

EVANS. Hurskas sielu, niin tott ku Jumal elä!

FALSTAFF. Kuulette, hyvät herrat, että he kieltävät koko jutun, kuulette sen.

(Anna Paaso tuo viiniä; hänen jäljissään tulevat rouva Virta ja rouva Paaso.)

PAASO. Ei, lapseni, vie viini sisään; me juomme siellä sisällä.

(Anna Paaso menee.)

LAIHANEN. Hyväinen taivas! Tuoko se on se neiti Anna Paaso!

PAASO. Mitä kuuluu, rouva Virta?

FALSTAFF. Rouva Virta! Toden totta, onnellinen yhtymys! – Sallitteko, rouva hyvä?

(Suutelee häntä.)

PAASO. Vaimo, pyydä nämä herrat tervetulleiksi. – Tulkaa, meillä on lämpimiä metsänriistapiirakoita päivälliseksi; tulkaa, hyvät herrat; toivon että viinillä painamme alas kaikki

mielipahat.

(Kaikki menevät, paitsi Höllönen, Laihanen ja Evans.)

LAIHANEN. Antaisin vaikka neljäkymmentä killinkiä, jos minulla nyt olisi laulu- ja sonettikirjani tässä.

(Simppele tulee.)

No, Simppeli, missä sinä olet ollut? Pitääkö minun itse passata itseäni, mitä? Onko sinulla arvoituskirja mukanas, häh?

SIMPELE. Arvoituskirja? No, senhän te lainasitte Elsa Tossavaiselle pyhäinpäivän aikaan, kaksi viikkoa ennen kekriä.

HÖLLÖNEN. Tule, lanko, tule pois! Me odotamme sinua. Kuulehan, lanko; sanon sulle sanan: siellä olisi niinkuin ehdotus tekeillä, jonkinlainen ehdotus, jonka tämä pastori Hugh noin kautta rantain aikoo esittää; älyätkö?

LAIHANEN. Kyllä, kyllä, saatte nähdä, että olen älykäs; ja jos niin on, niin aion tehdä semmoista, missä on älyä.

HÖLLÖNEN. Mutta älyähän toki!

LAIHANEN. Kyllä älyän.

EVANS. Lainakka korvann häne ehdotukselles, herr Laihane. Mnää sitt teil peskriiva asja, jos teil o sihe ymmärryst.

LAIHANEN. Ei, minä teen niinkuin lanko Höllönen sanoo. Suokaa anteeksi; hän on rauhatuomari näillä seuduin, niin halpa mies kuin olenkin.

EVANS. Ny ei ol siit puhett; puhe on teijä naimisest.

HÖLLÖNEN. Niin, se se asia on.

EVANS. Nii, totisest, se on se oike pääasi, miss Anna Paaso

kans.

LAIHANEN. No, jos niin on, niin kyllä minä hänet nain, jos vaan ei älyttömiä vaadita.

EVANS. Mut onko teil mieltymyst sihe flikka? Me pyydäm saad kuull sen teijä omast suustan tai teijä omilt huuliltan, sill jotku järkviisat sanova, ett huule ova osa suust; – siis, akuraatist: onks teil taipumust flikka.

HÖLLÖNEN. Lankoni, Aapraham Laihanen, voitko sinä häntä rakastaa?

LAIHANEN. Toivon, lanko, että voin parhaan mukaan tehdä niinkuin tulee miehen, jolla on älyä.

EVANS. Taivan enkelit ja enkeliskat! Teijan pitä sanno ilma mittän kommervenkei, jos te voitt vakal aikomuksel pala halust häne perä.

HÖLLÖNEN. Niin, se sinun täytyy. Tahdotko, jos saat hyvät myötäjäiset, naida hänet?

LAIHANEN. Jos te sitä vaaditte, niin teen vaikka enemmänkin, kun siinä vain on älyä.

HÖLLÖNEN. Käsitä minua oikein, rakas lanko, käsitä minua oikein; minkä teen, sen teen sinulle mieliksi, lanko. Voitko tyttöä rakastaa?

LAIHANEN. Kyllä minä hänet nain, jos te sitä vaaditte; mut jos siinä ei ole suurta rakkautta alussa, niin voi se taivaan avulla huveta lähemmin tutustuen, kun olemme naineet ja saamme parempaa tilaisuutta oppia tuntemaan toisiamme. Toivon että likeisempi yhteys synnyttää suurempaa tytyttömyyttä; mutta

jos te sanotte: "nai hänet", niin nain minä hänet, niin että olen teidän käytettävänänne, prokuraatisti.

EVANS. Se on totisest viisas vastaus; pait ett "prokuraatist" ei ol oikee; se pitäisis, meijä meininki mukka, oll: akuraatist. – Mut meinink o hyvä.

HÖLLÖNEN. Niin minäkin luulen, että lanko meinasi hyvää.

LAIHANEN. Niin totta, tai olen valmis menemään vaikka hirteen.

(Anna Paaso palajaa.)

HÖLLÖNEN. Tuossa tulee se kaunis neiti Anna. – Tahtoisin olla nuori teidän tähtenne, neiti Anna.

ANNA. Ruoka on pöydässä; isäni anoo arvoisain herrain seuraa.

HÖLLÖNEN. Tahdon tehdä hänelle sen kunnian, kaunis neiti Anna.

EVANS. Herrajesta varjelkko! Mnää en saa lyöd laimin ruokalukku.

(Höllönen ja Evans menevät.)

ANNA. Ettekö suvaitse astua sisään, teidän arvoisuutenne?

LAIHANEN. En, kiitoksia vain, totta totisesti, oikein sydämmestäni; minun on hyvä näin.

ANNA. Päivällinen odottaa teitä, hyvä herra.

LAIHANEN. Minun ei ole nälkä; totta totisesti, kiitoksia vain! – Mene, sinä mies, vaikka oikeastaan olet minun pikenttini, mene palvelemaan lankoani Höllöstä. (Simppleri

menee.) Saattaahan sitä rauhatuomarille ystävä joskus aina lainata pikenttinsä. – Minä pidän vain kolme palvelijaa ja yhden passaripojan siksi, kunnes äitini kuolee. Mutta vähät siitä! Elelenhän sitä sentään niinkuin köyhäsyntyinen aatelismies.

ANNA. En tohdi palata ilman teitä; eivät istu pöytään, ennenkuin te tulette.

LAIHANEN. Tosiaankaan, en syö murustakaan! kiitän teitä joka tapauksessa ruoasta.

ANNA. Pyydän, hyvä herra, että kuitenkin astuisitte sisään.

LAIHANEN. Kävelen mieluummin täällä, kiitoksia vain. Sain tässä taannoin lyöttymän sääriluuhuni, kun ottelin miekalla ja tikarilla mestarimiekkailijan kanssa kolmeen toviin vadillisesta haudottuja luumuja; ja, totta totisesti, siitä pitäen en voi sietää lämpimän ruoan hajua. Mitä ne koiranne noin haukkuvat? Onko täällä karhuja kaupungissa?

ANNA. Eiköpä liene; olen ainakin kuullut semmoista puhetta.

LAIHANEN. Minä pidän kovin paljon karhunajosta, mutta joudun siinä riitaan yhtä helposti kuin kuka muu tahansa Englannissa. Peljästyttähän, jos näette karhun irroillaan, eikö totta?

ANNA. Totta kai, herraseni.

LAIHANEN. Se on minulle jokapäiväistä ruokaa nykyisin. Olen nähnyt ainakin parikymmentä kertaa Sackersonin⁴ irroillaan ja ottanut sitä kiinni vitjoista; mutta, uskokaa pois, naisetkos silloin kirkumaan ja parkumaan, niin että oikein!

⁴ *Sackerson* oli karhun nimi, jota näyteltiin Lontoossa.

Mutta, totta puhuen, naisväki ei voi niitä mitenkään sietää; ne ovat kovin rumia ja törkeitä petoja.

(Paaso palajaa.)

PAASO. Tulkaa pois, rakas herra Laihanen; odotamme teitä.

LAIHANEN. Minä en voi einettäkään syödä; kiitoksia vain, hyvä herra.

PAASO. Tuhat tulimmaista, teidän täytyy; tulkaa pois.

LAIHANEN. No, olkaa hyvä, näyttäkää tietä.

PAASO. No, tulkaa siis, herra.

LAIHANEN. Neiti Anna, olkaa hyvä, menkää edellä.

ANNA. Enhän toki, herraseni. Olkaa hyvä!

LAIHANEN. Totisesti, ensimmäisenä en mene, en, totisesti! Enhän voi teitä niin loukata.

ANNA. Olkaa hyvä, herra.

LAIHANEN. Tahdon siis enemmän olla epäkohtelias kuin vastukseksi; te näin itse loukkaatte itseänne, totta totisesti.

(Menevät.)

Toinen kohta

Sama paikka.

(Pastori Evans ja Simppeli tulevat.)

EVANS. Men ny ja kysy tohtor Cajukse asunto, mist tie käy sinn; ja siel asu yks frou Wilkas, joka tavallas on häne elättäjäs, tai hoitajas, tai köksäs, tai pyykkäris, tai pesuakkas ja kurikoittias.

SIMPPELI. Hyvä.

EVANS. Älästäs, tule viel paremppa. – Ann hänel tämä kirj, sill se frou on läheisis väleis neitty Anna Paason kans; ja täs kirjas on anomus ja rukkous, ett hän tahdoisis edeskannta snuun herras mieltevoi neitty Anna Paasol. Kas nii, men ny korjast. Mnää käy lopettama mnuun syömisen; siel on viel omenoi ja juusto.

(Menevät.)

Kolmas kohtaus

Huone Sukkanauha-ravintolassa.
(Falstaff, ravintolan isäntä, Bardolph,
Nym, Pistooli ja Roopetti tulevat.)

FALSTAFF. Hyvä Sukkanauhan isäntä!

ISÄNTÄ. Mitä sanoo se meidän julkupukari? Puhu oppineesti ja viisaasti.

FALSTAFF. Totisesti, hyvä isäntä, minun täytyy erottaa muutamia miehistäni.

ISÄNTÄ. Pane viralta, pukari Herkules, anna matkapassit! Anna mennä aika hölkkää! Hei, hei!

FALSTAFF. Se maksaa minulle kymmenen puntaa viikossa.

ISÄNTÄ. Sinä olet imperaattori, Caesari, keisari, peitsari. Minä otan Bardolphin; hän saa tappia käyttää ja sarkkoja täyttää. Puhunko oikein, pukari Hektor?

FALSTAFF. Oikein, hyvä isäntä.

ISÄNTÄ. Sanottu ja tehty! Minä otan hänet. – Annappas nähdä, miten saat oluet ja viinit vaahtoamaan ja porehtimaan! Sanasta miestä; tule pois!

FALSTAFF. Bardolph, mene mukaan. Viinurin virka on hyvä ammatti; vanhasta vaipasta tulee uusi takki, rypistyneestä passarista siloinen viinuri. Mene, hyvästi!

BARDOLPH. Sitä elämää olenkin halunnut; siinä tulen viihtymään.

(Menee.)

PISTOOLI. Nyt tappiako heilutat, sa kurja nälkäkurki?

NYM. Hän on juovuspäissä siitetty, se on sen humöörin lysti. Ei ole hänessä sankarin sydäntä, siinä sen asian humööri.

FALSTAFF. Hauskaa että pääsin tuosta vanhasta taularasiasta; hänen varkautensa oli liian julkista ja hänen näpistelynsä kehnon laulajan tapaista: hän ei pysynyt tahdissa.

NYM. Oikeata humööriä on varastaa paussien aikana.

PISTOOLI. "Haalia", sanoo oppineet. Hyi! "Varastaa!" Sanasta tuosta sulle nokkapiuvi!

FALSTAFF. Niin, hyvät herrat; minä alan pian olla kaltevalla kannalla.

PISTOOLI. No, anna luistaa sitte.

FALSTAFF. Siitä ei apua; täytyy veijata, täytyy peijata.

PISTOOLI. Niin, korpinpojat ruokaa huutavat.

FALSTAFF. Kuka teistä tuntee erään Virta nimisen miehen tässä kaupungissa?

PISTOOLI. Ma tunnen jolpin; tiivistä on sorttia.

FALSTAFF. Te, kunnan pojat, tietäkääs mitä minulla on edessäni.

PISTOOLI. Kaks kyynärää ja vähän päälle.

FALSTAFF. Ei nyt mitään pistosanoja, Pistooli! Tosin on runtoni vyöltä kaksi kyynärää; mutta nyt ei ole puhetta runnon vyöstä, vaan kunnan työstä. Lyhyesti: aion hieroa lemmenkauppaa Virran vaimon kanssa; toivon myötätuntoa siltä taholta; hän juttelee, antaa salaisia suosion-osotuksia, heittää

himartavia kutunsilmäyksiä; osaan selittää hänen tuttavallisen puhesävynsä viitat ja merkit, ja hänen käytöksensä vaikein sävel, selvälle puhekielelle käännettynä, kuuluu: "minä olen sir John Falstaffin oma".

PISTOOLI. Hän on tarkoin häntä tutkinut ja hyvin hänet kääntänyt, siveyden kielestä englanniksi.

NYM. Ankkuri on syvässä; tokko se humööri pitää paikkansa?

FALSTAFF. No niin, huhu kertoo, että hän kokonaan hallitsee miehensä kukkaroa; hänellä on legionittain enkeleitä.⁵

PISTOOLI. Pestaa sinä yhtä monta perkelettä, ja "päälle, poika!" sanon minä.

NYM. Humööri nousee; hyvä vain; humöörää tänne ne enkelit.

FALSTAFF. Tässä olen kirjoittanut hänelle kirjeen; ja tässä on toinen rouva Paasolle, joka hänkin vast'ikään heitti minuun helliä vilkauksia ja tarkasteli ruumiini vartta tarkimmalla asiantuntijan silmäyksellä; väliin hänen katseensa säde kultaili jalkaani, väliin taas muhkeata vatsaani.

PISTOOLI. Siis tunkiolle paistoi aurinko.

NYM. Kiitos sinulle siitä humööristä.

FALSTAFF. Oo, hän silmäili koko ulkopintaani niin ahnaalla tarkkaavaisuudella, että hänen silmäinsä hehku oli minut kärventää niinkuin aurinkolasi. Tässä tämä toinen kirje

⁵ *Legionittain enkeleitä.* Viittaa englantilaiseen rahaan, joka sai nimensä siitä, että siihen oli leimattu enkelin kuva.

on hänelle; hän hallitsee kukkaroa, hänkin; hän on oikea Guyananmaa, pelkkää kultaa ja yltäkylläisyyttä. Minä tulen olemaan heidän kumpaisenkin varainhoitaja, ja he minun vara-aittani; he ovat minun Itä- ja Länsi-Intiani, ja minä käyn kauppaa kummassakin. Mene sinä ja vie tuo kirje rouva Paasolle, ja sinä tuo rouva Virralle. Nyt sitä eletään, pojat, nyt sitä eletään!

PISTOOLI.

Minäkö oisin Trojan Pandarus,⁶

Mies miekkavyö? Ei, Lucifer sun vieköön!

NYM. Minä en tuollaisesta roskahumööristä piittaa; tuossa on, ota pois humöörikirjeesi; minä tahdon pitää hyvän ja siveän nimeni.

FALSTAFF (Roopetille.)

Hoi, poika! Vie nuo kirjeet sukkelaan;

Kuin pursi kiidä kultarannikolle. —

Pois, konnat, hiiteen! Huvetkaa kuin rakeet!

Madelkaa, orjailkaa ja raastakaa!

Pois, roistot! Poikineni tahdon näyttää,

Kuin Falstaff Ranskan muotitapaa käyttää.

(Falstaff Ja Roopetti menevät.)

PISTOOLI.

Sun suolet korpit syökööt! Rahanheitto

Ja rahveli ja väärä noppapeli.

Niin rikkahan ja köyhän pettävät.

⁶ *Trojan Pandarus*. Pandarus esiintyy keskiaikaisissa Troja-saduissa parittajana.

Ropoja mull' on, kun on sulla matti,
Katala phrygiläinen turkki!

NYM.

Minulla on sotajuonia, ja niiden humöörinä on kostaa.

PISTOOLI.

Vai kostaa?

NYM.

Kautta taivaan kiiluvaisten!

PISTOOLI.

Älyä aijotko vai rautaa käyttää?

NYM.

Kumpaakin humööriä. Paasolle

Ma kerron tämän rakkaus-humöörin.

PISTOOLI.

Ja minä kerron Virrallen,

Kuin Falstaff, rietas henki,

Vie rahat hältä, kyyhkysen,

Ja tärvää vuotehenki.

NYM. Minun humöörini se ei jäähdy: kiihotan Virtaa käyttämään myrkkyä; panen keltataudin häntä riivaamaan, sillä kasvojen kapina on vaarallista; se on minun oikea humöörini.

PISTOOLI. Sinä olet kaikkien tyytymättömien Mars; minä säistän sinua. Mars matkaan!

(Menevät.)

Neljäs kohta

Huone tohtori Cajuksen talossa.

(Rouva Reipas, Simppeli ja Rugby tulevat.)

R. REIPAS. John Rugby, kuule: menhän tuonne ikkunaan ja katso, joko herrani, herra tohtori Cajus, tulee. Totisesti, jos hän tulee ja tapaa jonkun talossaan, niin pitelee hän surkean pahasti Jumalan kärsivällisyyttä ja kuninkaan äidinkieltä.

RUGBY. Kyllä pidän vaaria.

R. REIPAS. Hyvä; ja sitten me valmistamme tässä vähän olutkeittoa yöksi, ennenkuin kivihiihivalkea sammuu. (Rugby menee.) Se on rehellinen, nöyrä ja kiltti poika, ettei parempaa voi toivoa palvelijaa, eikä mikään kielikontti eikä tora-pussi, sen voin vakuuttaa. Hänen pahin vikansa on, että on rukouksiin himostunut; hän on siinä kohden vähän lapsellinen, mutta jokaisella on vikansa. Mutta mitä siitä. – Pietari Simppeli, niinkö se oli nimenne?

SIMPPELI. Niin, paremman puutteessa.

R. REIPAS. Ja herra Laihanenko isäntänne?

SIMPPELI. Niin, totta totisesti.

R. REIPAS. Eikö hänellä ole suuri, pyöreä parta, samanmallainen kuin hanskamaakarın kauharauta?

SIMPPELI. Ei, totta totisesti; hänellä on pienet, pikkuruiset

kasvot ja pieni, keltainen parta, Kainin-karvainen parta.⁷

R. REIPAS. Hiljainen miehen tallukka, niinkö?

SIMPPELI. Niin, totta totisesti; mutta kouristaan niin tanakka kuin kuka muu tahansa minun pääni ja hänen päänsä välillä. Hän on tapellut metsävahdin kanssa.

R. REIPAS. Mitä sanotte? – Oo, pitäisihän minun muistaa hänet! Eikö hän kulje, niin sanoakseni, nokka ilmassa ja pöyhistele käydessään?

SIMPPELI. Totta totisesti, niin hän tekee.

R. REIPAS. Älköön taivas sen huonompaa onnea Annikalle suoko! Sanokaa herra pastori Evansille, että minä teen mitä voin herranne hyväksi. Anna on hyvä tyttö, ja toivoisin —

(Rugby palajaa.)

RUGBY. Herra jesta! Tohtori tulee!

R. REIPAS. Nyt käy meidän kaikkien hullusti! – joutuun tuonne sisään, hyvä nuorukainen, tuonne työhuoneeseen. (Työntää Simppelin työhuoneeseen.) Hän ei kauvan viivy. – Hoi, John Rugby! John, sanon minä! Etkö kuule. John? John, mene ja etsi herraani; pelkään että hänelle on jotain tapahtunut, kun ei jo tule kotia. (Laulaa.) Heiluti rallallei, heiluti rallallei j.n.e.

(Tohtori Cajus tulee.)

CAJUS. Mite te laula? Mine ei tykke semmoisi konsti. Ole hyve, mene ja too minu hoonest un *boitierved*, toosa, vihere

⁷ *Kainin-karvainen parta*. Kain ja Juudas kuvattiin keltapartaisina. Tohtori Cajus. Sen-niminen kuuluisa ranskalainen lääkäri eli Englannissa Elisabetin aikana.

toosa. Kuuleko mite mine sano? Vihere toosa.

R. REIPAS. Kyllä, herra, kyllä tuon sen. (Syrjään.) Hyvä, ettei itse mennyt sinne; jos olisi sieltä löytänyt sen nuorukaisen, niin olisi varmaan tullut sarvihulluksi.

CAJUS. Fe, fe, fe, fe! ma foi, *il fait fort chaud*. Je m'en vais à lacour, – *la grande affaire*. —

R. REIPAS. Tämähkö se on, herra tohtori?

CAJUS. Oui, *mettez* le en mon tasku; *de pêchez*, joutu! – Misse ole se lurjus Rugby?

R. REIPAS. Hoi, John Rugby! John!

RUGBY. Tässä, herra.

CAJUS. Sine ole Juho Rugby, ja sine ole Jukka Rugby; tule, otta sinu miekka ja tule minu kintu päräss hovi.

RUGBY. Se on käsillä täällä porstuassa.

CAJUS. Kautta minu kunia, mine viipy liika kauan! Saakelis! *Qu'ai je oublie?* Sielle ole roktoyrtti minu kabinetiss, joka minu ei mille mooto takto jette sinnen.

R. REIPAS (syrjään). Voi mua! Nyt hän löytää sen nuorukaisen sieltä ja tulee raivoonsa.

CAJUS. *O diable, diable!* Mike ole minu kabinetiss? – Konna! *Larron!* (Ajaa Simppelin ulos työhuoneesta.) Rugby! Minu miekka!

R. REIPAS. Herra tohtori, rauhoittukaa!

CAJUS. Mite varte minu pite rauhottu?

R. REIPAS. Tuo nuorukainen on kunniallinen mies.

CAJUS. Mite kunialinen mees teke minu kabinetiss?

Kunialinen mees ei tarvita minu kabinetiss.

R. REIPAS. Hyvä tohtori, älkää olko niin lehmainen. Kuulkaa, minä sanon totuuden: pastori Evans lähetti hänet tänne minun tyköni asialle.

CAJUS. Hyve.

SIMPPELI. Niin, todellakin, pyytämään häntä —

R. REIPAS. Vaiti toki, ole hyvä!

CAJUS. Vaiti sinu suu! – Puhu sinu puhe.

SIMPPELI. Niin, pyytämään tätä kunniallista rouvaa, teidän neitsyttänne, että hän puhuisi pari hyvää sanaa neiti Anna Paasolle minun herrani puolesta, naima-asioissa.

R. REIPAS. Siinä kaikki, totta totisesti! Vaan minäpä en pistäkään kynttäni valkeaan syyttä suotta.

CAJUS. *Pasteur* Evans sinuko lehetti? – Rugby, *baillez-moi* vehe paperi. – Varto vehe sine.

(Kirjoittaa.)

R. REIPAS. Onpa hyvä, että hän on noin levollinen. Jos olisi hän läpikotaisin kiihtynyt, niin olisitte saanut nähdä hänet oikein suurisuisena ja melankollisena. Mutta siitä huolimatta, ystävä, teen minä herranne puolesta mitä hyvää vain voin, ja asia on, suoraan puhuen, se, että tämä ranskalainen tohtori, minun herrani, – saatan, nähkääs, sanoa häntä herrakseni, koska hoidan hänen talouttaan, pesen ja huuhton, prykään, leivon, kuuraan, valmistan ruoat ja juomat, laitan sijan ja teen kaikki tyynni itse,

SIMPPELI. Onpa raskas taakka olla noin toisen käsissä.

R. REIPAS. Vai olette jo tullut senkin tunteen? Niin, totisesti, raskas taakka se on; ja varhain pystyyn ja myöhään maata; – mutta huolimatta siitä, meidän kesken sanottuna – eihän sitä tarvitse sen pitemmälle viedä – herrani on itse rakastunut neiti Annaan; mutta huolimatta siitä, minä tunnen tytön mielen, siitä ei tule mitään.

CAJUS. Sine tolva, vee teme kirja herra Hughie tyke: *parbleu*, miekkahaasto. Mine leikka hene kaula poikki puistoss; mine opeta se kapinen pappi-tolva piste hene nokka joka paikka. – Sine saa menne; ei on hyve ett sine jee tenne; – *parbleu*, mine leikka hene kaikki kivet; *parbleu*, henell ei jee kivi heitte koira peell.

(Simppele menee.)

R. REIPAS. Hyväinen aika, hänhän vain puhuu ystävänsä puolesta.

CAJUS. Se teke hene hyve: eikös te sano minull ett minu pite itse pite Anna Paaso? *Parbleu!* Mine löö pee poikki se pappi-tolva, ja mine ole keskenyt se Sukkinaha isende mitta meiden meekat. – *Parbleu*, mine itse takto miss Anna Paaso.

R. REIPAS. Tyttö rakastaa teitä, tohtori, ja kaikki kyllä käy hyvin. Pitäähän antaa ihmisten jaaritella, hemmetissä!

CAJUS. Rugby, tule minu kanss hovi. – *Parbleu*, jos mine ei saa Anna Paaso, niin mine heitte teiden peekallo ovi kautt ulos. – Seura minu kintu päräss, Rugby.

(Cajus ja Rugby menevät.)

R. REIPAS. Annas, aasin päättä saat vielä itse kantaa – Ei, minä tunnen Annan mielen tässä kohden; ei yksikään nainen Windsorissa tunne niin Annan mieltä kuin minä tunnen, eikä kukaan osaa häntä niin pidellä kuin minä osaan, Jumalan kiitos.

FENTON (ulkoa). Onko siellä ketään? Hoi!

R. REIPAS. Kuka siellä, tiedämmä? Sisään toki! Sisään!

(Fenton tulee.)

FENTON. Mitä kuuluu, hyvä rouva? Mitä kuuluu?

R. REIPAS. Hyvää parempaa, kun teidän armonne suvaitsee kysyä.

FENTON. Mitä uutisia? Kuinka voi se sievä neiti Anna?

R. REIPAS. Niin, totisesti, sievä hän on, ja siveä, ja nöyrä; ja teille hän on suosiollinen, sen voin sivumennen vakuuttaa, ja siitä kiitos Jumalan.

FENTON. Luonnistaneeko, mitä luulet? Enhän vain saane rukkasia?

R. REIPAS. Tosin, herraseni, kaikki on Hänen kädessään tuolla ylhäällä, mutta, siitä huolimatta, herra Fenton, vannon kaksi sormea kirjan päällä, että hän teitä rakastaa. – Onhan teidän armollanne syytä toisessa silmä-laudassa?

FENTON. On oikein. Entä sitte?

R. REIPAS. Niin, siitäpä se riippuu. – Totta totisesti, ei ole toista semmoista Annikkaa; – mutta, sen vakuutan, niin kunniallinen tyttö, kuin mikä milloinkaan on leipää syönyt. Me puhelimme tunnin aikaa tuosta syylästä. Ei minua milloinkaan niin naurata kuin sen tytön parissa. – Mutta se

minun täytyy sanoa, että hän on liiaksi taipuva alikoliikkaan ja mietiskelemiseen; mutta mitä teihin tulee, – niin, huoletta vain!

FENTON. Minun pitää vielä tänään saada nähdä hänet. Kas, tuossa vaivastasi; puhu hyvää minun puolestani; jos näet hänet ennen kuin minä, niin sano terveiseni.

R. REIPAS. Terveisennekö? No, totta totisesti, sen minä teen! Ja kyllä kerron teidän armollenne enemmän tuosta syylästä, kun ensikerran rookaamme, ja vielä muistakin kosijoista.

FENTON. Hyvä vain; hyvästi! Minulla on kova kiire.

(Menee.)

R. REIPAS. Hyvästi, teidän armonne! – Totta totisesti, kunnon ylimys; mutta Anna ei häntä rakasta, sillä minä tunnen Annan mielen siinä kuin joku toinenkin. – Jesta varjele! Mitä olen unohtanut?

(Menee.)

TOINEN NÄYTÖS

Ensimmäinen kohtaus

Paason asunnon edustalla.

(Rouva Paaso tulee, kirje kädessä.)

R. PAASO. Mitä? Olen ihanuuteni juhlapäivinä rakkauden kirjeiltä pelastunut, ja pitääkö minun nyt joutua niiden esineeksi? Katsotaanpas:

"Älkää kysykö minulta järkisyytä, miksi teitä rakastan, sillä vaikka rakkaus käyttää järkeä parantajanaan, ei se kuitenkaan ota sitä neuvonantajakseen. Te ette ole sen nuorempi kuin minäkään; no niin, siinä on sopua; te olette hilpeä, niin minäkin; ha! ha! siinä vielä enemmän sopua; te rakastatte sektiiä, samoin minäkin; voitteko toivoa, rouva Paaso, suurempaa sopua? Olkoon se kylläksi sanottu – jos koskaan soturin rakkaudesta voi niin sanoa – että sinua rakastan. En tahdo sanoa: sääli minua, se ei ole soturin puhetapaa; mutta minä sanon, rakasta minua.

Sinä, sydämmeni palo,

Jos päivän on salo,

Tai kuudan valo,

Tai pimeä talo,

Niin ritarisi jalo

Sun eestäsi vaan
Käy taistelemaan.

John Falstaff."

Mikä Herodes Juudanmaasta! – Oh, sinä inha, inha maailma! Mies, joka jo on melkein lahonnut vanhuuttaan, esiintyy nuorena teikarina! Mitä varomatonta – hiton nimessä! – on tuo flaamilainen juopporenttu⁸ keskustelussani äkännyt, kun tuolla tavalla uskaltaa minua ahdistaa? Niin, hän on tuskin kolme kertaa ollut seurassani. – Mitä olisin hänelle sanonut? – Säästelin silloin hyvinkin hilpeyttäni; – taivas sen minulle anteeksi antakoon! – Totta tosiaan jätän parlamenttiin lakiehdotuksen, että miehet on viralta pantava. Miten kostaisin hänelle? Sillä kostaa minä tahdon, niin totta kuin hänen sisuksensa on putingista.

(Rouva Virta tulee.)

R. VIRTÄ. Rouva Paaso! Olin, totta totisesti, juuri tulossa teille.

R. PAASO. Ja minä niinikään menossa teille. Te olette niin huononnäköinen.

R. VIRTÄ. Sitä en ikänä usko. Voin näyttää, että asia on toisin.

R. PAASO. Kyllä minusta vain siltä näyttää.

R. VIRTÄ. Näyttäköön vain; mutta minä voin näyttää, että asia on toisin. Oi, rouva Paaso, antakaa nyt hyvä neuvo!

⁸ *Flaamilainen juopporenttu*. Alankomaiden sodasta palaavat soturit toivat mukanaan tavan pitää ylettömiä juominkeja.

R. PAASO. No, mikä nyt sitten hätänä, hyvä ihminen?

R. VIRTÄ. Oi, ystävä, jos ei olisi noita turhia arveluja, niin voisin päästä semmoiseen kunniaan, että!

R. PAASO. Vähät niistä arveluista; ottakaa kunnia vastaan. Mikä on asia? – Heittäkää koko arvelut! – Mikä on asia?

R. VIRTÄ. Jos tahtoisin mennä hiiteen tämän ijankaikkisen pilkun päällä, niin voisin tulla ritarilliseksi.

R. PAASO. Mitä? – Sen sinä valehtelet. – Sir Alice Virta! – Sellaiset ritarilliset joutuvat pian julkisiksi; ja näin ollen sinun olisi paras pitää vanha arvonimesi.

R. VIRTÄ. Me poltamme tulta keskellä päivää: – kas tuossa, lue, lue, ja huomaa, kuinka minä voisin tulla ritarskaksi. – Tulen aina lihavista miehistä luulemaan pahinta, niin kauvan kuin minulla on yksikin silmä, millä voin erottaa toisen mieshaamun toisesta. Ja kuitenkin hän ei kironnut; ylisteli vain naisten kainoutta ja moitiskeli niin siivolla ja sopivalla tavalla kaikkea säädyttömyyttä, että olin vähällä vanhoa, että hänen mielenlaatunsa oli yhtä todellista kuin hänen sanansa; vaan ne eivät pidä yhtä eivätkä sovi toisiinsa enemmän kuin sadasensimmäinen psalmi "viheriän hameen" nuottiin. Mikä rajutuuli lieneekään tänne Windsorin rannikolle paiskannut tuon valaan, jonka on mahassa tiesi kuinka monta tynnyriä rasvaa? Miten voisin kostaa hänelle? Luulenpa että olisi parasta tuuditella häntä toiveilla, kunnes hekuman kirottu tuli on hänet sulattanut hänen omaan ihraansa. – Oletko koskaan mokomaa kuullut?

R. PAASO. Sanasta sanaan samaa; nimet vain, Paaso ja Virta,

ovat erilaiset! – Suureksi lohdutukseksi tuossa riettauksien sokkelossa esitän sinulle tässä kirjeesi kaksoisveljen; mutta sinun saa periä ensimmäisenä, sillä minun, totta totisesti, ei tule koskaan perimään. Lyön vetoa että hänellä on tuhatmääriä noita kirjeitä – varmaan enemmänkin – joissa on tyhjä tila nimille, ja nämä ovat toista laitosta. Epäilemättä hän ne vielä painattaa, sillä hänelle on yhdentekevää mitä hän painoonsa panee, koska tahtoisi siihen meidätkin molemmat. Ennemmin olisin jättiläisnainen, Pelionin vuori päälläni. Totta totisesti, helpompi on minun löytää parikymmentä haureliasta toukomettistä kuin yksi siveä mies.

R. VIRTÄ. Kas vain, aivan samaa: käsiala sama, sanat samat! Mitä hän meistä ajattelee?

R. PAASO. Sitä tosiaankaan en tiedä; mutta vähällä on etten rupee napolisemaan omaa siveyttäni vastaan. Minun täytyy kohdella itseäni kuin henkilöä, johon en vielä laisinkaan ole tutustunut; sillä varmaankaan, jos hän ei olisi minussa havainnut piirrettä, jota en itsekään tunne, hän ei olisi minua sellaisella raivolla vallannut.

R. VIRTÄ. Sanotko: vallannut? Mutta minä hänet kannella pysytän, se on varma.

R. PAASO. Niin minäkin; jos hän laivanluukulleni pääsee, niin en enää koskaan mene merille. Meidän pitää kostaa hänelle, määrätä yhtymispaikka, antaa hänen mieliteolleen hiukan toivon haametta ja houkutella häntä kauniilla viivytyksen syötilillä, kunnes hän on Sukkanauhan isännälle hevosensa pantannut.

R. VIRTÄ. Minä olen valmis vaikka mihinkä koiruuteen häntä kohtaan, kunhan se vain ei tahraa maineemme puhtautta. Oi, jos mieheni saisi nähdä tuon kirjeen! Siitä hänen luulevaisuutensa saisi ikipäiviksi ravintoainetta.

R. PAASO. Katsos, tuossa hän tulee, ja minun hyvä mieheni myöskin; hänestä on luulevaisuus yhtä kaukana, kuin minusta sen aiheuttaminen, ja se kaukaisuus on, toivoakseni, ääretön.

R. VIRTÄ. Onnellinen vaimo sinä!

R. PAASO. Pitäkäämme yhteistä juonta tuota rasvaista ritaria vastaan. Tule tänne.

(Vetäytyvät peremmälle.)

(Virtä, Pistooli, Paaso ja Nym tulevat.)

VIRTÄ. Toivon, ettei niin ole laita.

PISTOOLI. Mut toivo joskus vainuton on koira; Sir John sun vaimoasi katselee.

VIRTÄ. Ei, vaimoni ei ole enää nuori.

PISTOOLI.

Hän valtaa ylhät, halvat, rikkaat, köyhät,

Nuoret ja vanhat; kaikki kelpaa, Virtä;

Hän moskaa rakastaa; siis varo, Virtä!

VIRTÄ.

Rakastaisiko vaimoani?

PISTOOLI.

Tulena maksa.⁹ Torju taikka karkaa,

⁹ *Tulena maksa.* Vanha latinainen sananlasku sanoo: *cogit amare jecur*, s.o. maksa pakottaa rakastamaan.

Kuin Don Actaeon, hurtat kintereillä.¹⁰

Oh, iljettävä sana!

VIRTA.

Mikä sana?

PISTOOLI.

He, sarvi. Hyväst'! Auki silmät! Varo!

Näet, öisin varkaat liikkuu; varo, varo,

Ennenkuin suvi saa ja käki kukkuu. —

Mars matkaan, herra korpraal Nym! – Te, Paaso,

Hänt' uskokaa, hän puhuu järkeä.

(Menee.)

VIRTA. Odotahan vain! Kyllä siitä selvän otan.

¹⁰ *Actaeon, hurtat kintereillä.* Kun Actaeon näki Dianan kylvyssä, niin tämä siitä muutti hänet hirveksi, ja omat koirat hänet sitten repivät palasiksi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.